

Baggefens Eeg ved Christiansløde.

Lolland er i det Hele fladt og uden store Skjønheder; men hist og her findes dog smukke Stofstrækninger der. Een af de smukkeste ligger ved Christiansløde, det sædvantlige Balfartstied for Folk fra Omegnen og for Maribos Indbyggere. I Eggestoven her findes ikke mindre end fem pragtfulde gamle Egetræer, hvoraf det ene er blevet foreviget som Jens Baggefens Yndlingssted. Det er et gammelt, huult Træ, tyve Fod i Omkreds, hvori der, nogle Aen fra Jorden, er indrettet et Værelse med Bord og Bænke. Naar Baggesen besøgte sin Mæcen, Statsministeren Grev Reventlow, paa Christiansløde, tyede han herud med sine Drømme og Phantasier, her tabte han sig i Glæde over Naturen, her valte Solens Straaler det rige Liv i Digteren:

„Her i Egens tempelvalte Hjerte,
Stille, som det Skjul, der gjemmer mig,
Renset fra hver Plet af jordist Smerte,
Selliget i Fryd, jeg hører Dig.
I Naturens Helligdom, omkringet
Af dens Ståbers Glæde, en Engel lig,
Let, af salig Andagts Ild bevinget,
Skal den glade Digter fatte Dig!“

Baggefens Træ er nu kun en Ruin, dets Stamme er visnet helt, og det grønnes ikke mere; men det bærer endnu bestandigt hans Navn, og selv naar det er faldet, vil man mindes hans smukke Digt „Landforvandlingen“, som er blevet til her i Egen, og hvoraf de ovenstaaende Vers ere tagne, og Christianslødes Bynder ville med Taknemmelighed ihukomme den ædle Reventlow, hvis Kjærlighed til Bondestanden flabte Landforvandlingen i Danmark.

Kong Georgios.

I Syden Livet flammer med slygtig Rosenglød;
Fra Norden Kræften flammer, der trodsjer Harm og Rød.
I Syden Skygger drømme paa faldne Gubers Grav;
Fra Norden Flober frømme mod Fremtids dybe Hav.

Hvor Himmeltegnet lued i Lysets Morgengry,
Snart Mørkets Rædsler trued fra sorte Tordenflø;
Vøiet mod Dødens Vaude det blege Kors da stod,
Doer de nære Strande gif Maanen frem i Blod.

I Søvn og Nat begravet Hellenersfolket laa;
Forgjebes bruser Havet, forgjebes Tordner slaae:
I Matten kvalm og lummer det sover dybt og tungt —
Men drømmer i sin Slummer og vaagner atter ungt.

Ja, vaagner fra de Døde og føler Livets Lyft
I alle Pulse gløde. Da toner Haabets Røst
Fra Dybet og fra Himlen, i Vindens rafte Gang,
I Chor af Fuglevrimlen, i Klidens Morgentang:

„Din Genius er vaagen, tom, Folk, vær atter frit!
Snart spredes Morgentaagen; kjend da Dig selv og dit!
En Skjønhedsværdien eieb Du før, saa rig og stor,
At for dens Glæde sig neied med Udren Syd og Nord.“

„Den vil Du atter finde, den skal Du atter faae;
Paa dine Bjerges Linde skal Seiersstegnet slaae.
Men Korset maa det være: ei andet Mærke tag!
Det bringer evig Ære, det vier ind din Sag.“

„Er dine Konger døde, de gamle Gubers Børn:
Belan! hvor Nordlys gløde om Stjernehimlens Bjørn,
Hvor Kraftens Billed spæiler et Hav som Staalet blaa:
En Mand til Æren seiler. — Der finder Du din Drot.“

„Til Sagnets dunkle Riger, til Nordens Disarsal,
Til Valhals Guber stiger hans høie Fædres Tal.
Det er en gammel Stamme; men han er ung og kjæt
Som Foraarsfolens Flamme, der løser froesne Væ.“

„Betragt hans Fædretrige! see, ligner det ei dit?
Af Trængsler og af Krige det fremgik ungt og frit;
Det streb i Marmorflene sin Skjønhedsdrøm som Du;
Landslygtig din Athene fandt der et Hjem endnu.“

„Der synger Mindets Svane som her om Oldtids Glæde;
Der veier Haabets Fane som her i Lovens Kræde;
Der snøer sig Havets Velle som her om D ved D.
Der pløied Hjerne Helte som her den vilde S.“ —

Da drog fra Fædrestanden som glade Hjerters Toff,
Med høide Haar om Panden, en Vædning af sit Folt.
Han drog mod Nordens Zone, den gamle Ræmpe god,
At lægge Sydens Krone for Vikingsønnens Fod.

Snart Hjemmets Røst sig dølger, hvor Kongesnekken gaaer.
Da hvøile Havets Bølger Farvel fra Danmarks Vaar;
Da hvøifer Nordens Tunge: Glem ei din Moders Favn!
Kron med Bedrifter unge dit gamle danske Navn!

Men front den Christne beder: Du Livets høie Drot,
Giv ham til Lyndæder, til Spir paa Kongeslot,
Lil Skjold mod Fiender stærke, mod Dybets Magt og List,
Dit eget Seiersmærke, o seiersæle Christi!

Det, som paa Mastens Linde i Danmarks Flag han faae,
I Solglands lod det sinne paa Sydens Himmel blaae!
Og naar sig Skygger leire om Jordens Kongeglands:
Ved dette Tegne han seire og vinde Livets Krands!

Pauline Worm.

Ugens Politik.

Den 2de Septbr. 1863.

Den tvdske Forbundsforamlings forenede Udvalg er nu fremkommet med sin Indstilling, der gaaer ud paa at beslutte en passende Executionens fremgangsmaade for at frembringe Tilbagekaldelsen af Patentet af 30te Marts. Sachsen og Hannover skulle hver udnævne en Civilkommisair, som, indtil fuldstændig Opnaaelse af Executionens Formaal, skal føre Forvaltningen i Holfen og Lauenburg i Kongehertugens Navn. Disse Civilkommisairer medgives en Trossækkelse paa 6000 Mand, bestaaende af Hannoveranere og Sachiere, medens Preussen og Østerrig anmodes om at holde overlegne Stridskræfter rede til ufortøvet Understøttelse af hin Trossækkelse, hvis den skulde møde virksom Modstand under Executionens Fuldbyrvelse. Danmark opfordres til at adlyde inden tre Ugers Forløb, og Østerrig, Preussen, Sachsen og Hannover anmodes om at forberede Alt, for paa Forbundsforamlings næste Opfordring ufortøvet at kunne bringe de besluttede Forholdsregler i Udsørelse. Det er høist sandsynligt, at Forbundsforamlingen vil slutte sig til Udvalgets Indstilling, og da vor Regjering har erklæret, at en Execution i den ovenangførte Anledning vil af den betragtes som et internationalt Anliggende, nærmer den Krise sig, der, saaledes som Grev Manderstrøm siger i en høist interessant, af „Fædrelandet“ meddeelt Depeche, dateret Stockholm den 19de Juli 1863, „uundgaelig maa udsætte Nordens Fred og meget sandsynlig hele Europas for alvorlige Farer.“ Grev Manderstrøm paaftaaer, at Executionen har et Maal, der ligger fuldstændigt udenfor Forbundets Competence, og at den følgelig er et fjendtligt Angreb, som det vil være den danske Regjeringes Pligt at modsætte sig med alle de Midler, der staae til dens Raadighed. Den svenske Udenrigsminister henvender sig derfor i sin Depeche til Cabinetterne i Paris og London, og opfordrer dem til at forhindre, at der udbryder en Krig i Norden, en Begivenhed, der kan indtræffe inden saa Uger, „hvis Danmark ikke i disse Cabinetters Understøttelse finder en Vold mod Tybstlands Angrebsforholdsregler.“ Medens den engelske Presse, navnlig „Times“ og „Morning Post“, sluttede sig til denne betydningsfulde Udtalelse, har ført et meget truende Sprog mod Tybstland og opfordret det til at betænke sig to Gange, inden det gjør sig Skyldigt i det tilsigtede Overgreb mod Danmark, og medens baade „L'Europe“ og „Courrier du Dimanche“ berette, at England optræder mæglende i Wien og Berlin, paaftaaer derimod „Vorshalles“ Correspondenter, at Lord Russell ikke har foretaget noget saadant Skridt, ja fra Berlin forstikkes det endog, at Preussen paa ingen Maade vil inblade sig paa Forhandlinger med nogenformelt fremmed Magt om dette Strids spørgsmål, som „factisk og retligt er et indre tybst Anliggende.“ Det kan imidlertid nu ikke være længe, inden den hele politiske Stilling vil foreligge klar og tydelig, da Rigsraadet alt i næste Uge træder sammen, og Regjeringen vil sikkert ikke inblade at gjøre det høie Raad bekendt med sine Planer, til hvis Gjenneførelse dets kraftige Bistand vil være nødvendig. Ved den Ministerconference, der idag afholdtes paa Christiansborg, er man sikkert bleven enig om Formen og Indholdet af Udvækkelsen til Rigsraadet, og Conseilpræsidenten er afreist til Lyseborg for at forelægge kongen Protocollen over de første Forhandlinger. Efter sikkert Forlydende agter Ministeriet ogsaa paa et af de første Møder at fremlægge et Udkast til en ny Forsætning for Danmarks Rige. Hvis vi ere rigtigt underrettede, vil den Forsætning, som ifølge Regjeringens Udkast skal afløse det nærværende Rigsraad, Rigsdagen og den fæstlige Stænderforsamling, bestaae af 200 Medlemmer, og af disse skulle 125 Medlemmer danne Folkethinget og 75 Landstinget. I Folkethinget ville 25 Slesvigere og i Landstinget 15 faae Plads. Valgene til Folkethinget foregaae overensstemmende med den bestaaende Valglov; til Landstinget derimod i større Valgkreds, og for at være valgberettiget hertil, vil Rigsraadets Valglov, altsaa en aarlig Indtægt af 1200 Rb. eller Betæling af 200 Rb. i directe Skat, komme til Anvendelse. De arveberettigede Prindser ere tillige fødte Medlemmer af Landstinget; Kongen vælger 15 Medlemmer til dette Kammer. Rigsraadet sammentræder hvert andet Aar. Naar Fællessagerne ere forhandlede, behandles de særlige danske Anliggender af de 160 danske Rigsraadsmedlemmer; og de særlige slesvigske af de 40 slesvigske Medlemmer; tilveiebringes der Enighed mellem Regjeringen og disse særlige Forsamlinger, ophøies det fremlagte Forslag til Lov, i modsat Fald bliver det ved det Gamle.

— Den i disse Dage sammenkaldte Rigsdag har ifølge Ministeriets Opfordring eenstemmig givet sit Minde til Mødernes Udsættelse til d. 11te Januar. Landstinget har valgt Justitsraad Ingerslev og Appellationstraad Juel til Medlemmer af Rigsraadet.

— De seneste diplomatiske Actstykker i det polske Spørgsmaal, nemlig Frankrigs, Englands og Østerrigs Depecher til Cabinettet i St. Petersborg og Høist Cortschakoffs Svar ere nu offentliggjorte, og de russiske Depecher, der ere skredne i en fold og offentliggjorte Tone, aflutte den diplomatiske Discussion i dette Anliggende. Efterat enhver Tanke om endnu i Aar at understøtte den polske Sag med væbnet Haand er opgivet, ville vi altsaa i Løbet af Vinteren blive Vidne til de fortsatte Grujsomheder, der saalænge have ydmyget det afsmægtige Europa. Ruslands Svar har atter vaakt alvorlige Beskympninger for Fredens Bevarelse, og det spændte Forhold, hvori Besmagterne, men især Frankrig, ere komne til Rusland, reiserdiggjøre den Bestyrling, som man overalt nærer. De mest foruroligende Nygter dukke atter op; man paaftaaer saaledes, at de Franckes Keiser, der først den 3die October vilde tilbage fra Biarritz, allerede ventedes i Paris den 23de Septbr. paa Grund af de betænkelige politiske Forhold. Det synes dog ikke, som om den nærværende Stilling reiserdiggjør et slygt Haktværk, og de Beslutninger, som Besmagterne skulle fatte, ere ikke af en saa paastrængende Natur, at man saaledes behøver at overile sig. Men disse Beslutninger kunne let have meget alvorlige Følger. Efterat Rusland med Bestemthed har erklæret, at en fortsat Discussion ikke kan føre til noget Resultat, og efterat det ikke engang har villet give efter med Hensyn til de bekendte sex Punkter, om hvilke man dog antog, at der herskede Enighed, kan der neppe mere være Spørgsmaal om eenslydende, men særlige Moter fra de tre Magter, og man antager i Almindelighed, at det nye Svar til Rusland, hvis det overhovedet skal svares, maa have et Ultimatum's Charakter. I Paris synes man dog ikke rigtig at troe paa, at de tre Magter kunne blive enige om et nyt diplomatiskt Skridt, og „La Presse“, der hele Tiden har gjort sig lystig over Diplomatens Afsmagt, triumpherer ved Tanken om dens formeentlige Falliterklæring. I en Artikel med Overskrift „Diplomatens Abort“ siger Girardin: Man har nu seet, hvorledes de saakaldte Statsmands arbejde. Siden de have lidt et saa unykkelig Skibbrud, hvorfor anstiller man saa ikke et Forsøg med Publicister og Mænd, der have Ideer? Naar vi see den Politik, man følger, forekommer det os, som om vi vare Vidne til en Leg af Børn, hvem deres Forældre tillode at forsøge paa at frembringe Damp, medens de af Frygt for en Explosion kun forshuede dem med lukket Band. En ny Politik uden nye Ideer er et Hjernespin. Er man bange for de nye Ideer, skal man ikke forandre den gamle Politikk. Naar man frygter for at reise paa Jernbanen, kan man kjøre i Diligence; men man maa ikke slutte Ilden under Locomotivet for at formindste Togets Hurtighed. Det gjelder om at følge eller ikke følge med sit Aarhundrede. Diplomati har nys viist, at den ikke er istand dertil. Den har kun spildt en kostbar Tid og gjort Afgrund, der adskiller Rusland og Polen, endnu dybere.

Imidlertid opbyde Polakkerne alle Kræfter for at blive anerkjendte som en Krigsførende Magt, da de derved vilde blive satte istand til at reise et Raan, der er nødvendig til at dække Omkostningerne ved det Vinterfelttog, som nu skal begynde. De love de intervererende Magter, at de vilde holde ud til Foraaret, hvis de blot blive understøttede paa denne Maade. Men hvor tarvelig denne Understøttelse end er, sammenlignet med de Forhaabninger, man har vaakt, er der neppe nogen Udflugt til, at deres Puske vil blive opspildt, trods det Dmflag, der nys er foregaaet til deres Gunst.

— Kronens Kamp med Folkerepresentationen i Preussen og de forestaaende Valg vilde sikkert øve en væsentlig Indflydelse paa hele Tybstlands indre Udvikling. En af Anførerne for det liberale Parti, Grev Schwerin, har nys givet sit Parti et løsen, idet han har erklæret, at Valgene bør foretages med Hensyn til de indre, specifikt preussiske Spørgsmaal, at Bølgene ikke bør have Forbundsreformen for Mæ og i en slyg Krise ikke tænke paa de grundede Indveninger, som Østerrigs Plan giver Anledning til. Men vil det være muligt saaledes at hjerne det almindelige Reformspørgsmaal fra Valgkampen? Er det de Liberales Rasse, følger det af sig selv, at v. Bismarck vil hylde den modsatte Politikk. Den preussiske Minister har allerede udarbejdet et Udkast, som han opstiller mod det østerrigske Program. Det er naturligt, at v. Bismarck benytter sig af Preussernes Hab til Østerrigerne for at sætte Bølgernes Lidenskab i Bevægelse og drage dem til sig. Men den preussiske Minister har vistnok hidet sig i altfor mange Modsigelser, til at hans Plan kan lykkes. Han kan ikke være reactionair og en absolut Forsvarer af de lønlige Forrettigheder i Preussens indre Regjering og samtidig hermed udkaste et virkeligt Program til et nationalt Forbund, der, ligesom ethvert Forbund, i Virkeligheden er en Republik.

— En Skrivelse fra Marskalk Forey, som er optagen i „Moniteur“, beretter, at Regutiden forhindrer Armeens